

N. V. "DE NOORDZEE"

DROOGDOK- EN ALGEMEENE
SCHEPSHERSTELLINGEN
■ MOTORSPECIALISTEN ■

Londenstraat 10-12

GENT

BUITENLAND

ENGELAND

BRAADPAN NATIE

Napoleon Bonaparte, die de Engelsen precies niet in zijn hart droeg, noemde ze eens een «braadpan natie», omdat de braadpan in Engeland bij het bereiden van spijzen — het weze eiers, bacon, vleesch of visch — de hoofdrol speelt, terwijl die gerechten in Frankrijk en andere landen ook op verscheidene andere manieren worden klaargemaakt.

Napoleon stelde dit vast over ongeveer anderhalve eeuw, en sedertdien is er in dit opzicht nog niet veel veranderd. De huidige mangel aan braadvet in Engeland is dan ook een groote tegenslag voor den afzet van visch, vooral als men nagaat dat er hier zoovast 30.000 *fried fish shops* bestaan, die in normale tijden meer dan 50 % van de gewone vischsoorten afnemen.

SCHEPEN VOOR POLEN

Volgens een verklaring door een bestuurder der U.N.R.R.A. te Londen afgelegd, heeft deze stichting tot heropbeuring der verbonden naties, een vloot van 15 Deense vissersvaartuigen opgekocht, om ze ter beschikking te stellen van Poolse vissers, die ze in de Baltische zee zullen uitbaten en aldus aan de bevoorrading hunner volksgenooten zullen medehelpen.

Het zijn motorvaartuigen van 20 tot 40 ton; ze werden gekocht voor £ 80.000 en zijn in staat gezamenlijk in één vangst meer dan een half miljoen kg. visch te bemachtigen. Ze zijn geschikt voor de seinenet- en voor de trawlvisscherij.

VISSCHPRIJZEN

Na lang nadenken en overwegen, heeft het Ministerie voor Voeding de nieuwe verlaagde vischprijzen bekend gemaakt voor de meest gebruikelijke vischsoorten.

De vermindering bedraagt van 1/2 tot 2 d. per pond. De winstmarge van klein- en groothandelaars wordt eveneens besnoeid.

In 't belang van de kustvissers worden de prijzen van tweede rang soorten het meest besnoeid. Makreel en tongen ondergaan geen prijsverlaging en voor krimp schelvisch wordt een verhooging van 2 d. per stone toegekend.

De diepzeevisscherij is aan 't overwegen hoe dit alles haar besommingen zal beïnvloeden.

ONAANGENAME HOLIDAY

Toen M. Tom Williams, Minister voor Landbouw en Visscherij, onlangs met verlof was te Penzance, stelde een afvaardiging van de West Cornwall Fishing Industry hem eenige onaangename vragen.

Hem werd gevraagd of hij steeds ging voortgaan op het advies zijner burelen in plaats van de mannen van het vak te raadplegen, en waarom de vissers die in 's lands dienst willen treden thans bij het leger worden ingelijfd in plaats van bij de vloot, en waarom vissers geen staatskrediet kunnen bekomen zoo zij een cent gespaard geld bezitten, en hoe er een onderscheid zal kunnen gemaakt worden tusschen visch door de kustvissers en visch door de diepzeevissers aangebracht.

De Minister heeft geantwoord dat hij al die punten, na zijn verlof natuurlijk, grondig zal instudeeren.

MOSSELZUIVERING

Zoals in Frankrijk, in Holland en andere landen, hecht het Engelsche Ministerie van Openbare Gezondheid er groot belang aan dat geen ongezonde weekdieren in den handel gebracht worden.

Te Conway, op de Iersche zee, bestaat sedert lang een zuiveringstation waar de mosselvischschers «der streek» verplicht zijn hun mossels te laten reinigen vooraleer ze in den handel te brengen.

Te Brightlingsea, op de Oostkust, bestaat een dergelijke instelling voor de zuivering van oesters.

Thans is het de beurt van de Washmond, waar een zuiveringstation zal worden opgericht voor de mosselen van het kustgebied van Norfolk en Lincolnshire.

OVERBEVISSCHING

De Engelsche vakbladen wijzen er op, dat de Internationale conferentie te Londen, tot bescherming van den vischstand in het geheim werd gehouden, hetgeen ten slotte niet verklaarbaar is. De gansche zaak resumeert zich tot het volgende: is het van het belang dat de vischstand in

De Toestand van den Vischhandel in Holland

(Van onzen medewerker)

De toestand in den vischhandel komt practisch hierop neer, dat de groothandel de vrije markt zeer zeker gewenscht acht, maar deze zeer gaarne nog 2 à 3 maanden verschoven zag, in verband met de groote moeilijkheden waarmee op heden de vischhandel te kampen zou hebben indien er nu vrijhandel zou komen.

Veel handelaars zijn door de oorlogsomstandigheden hun pakhuizen kwijt en zijn zonder bergplaatsen.

Het vervoer is van dien aard dat slechts groote bestellingen zijn uit te voeren en de kleinere plaatsen met weinig afzet verstoken zouden worden van visch, wat eveneens zal plaats vinden bij kleinere bestellingen in de grotere plaatsen.

Ten tweede, en dit is wel de voornaamste oorzaak, wil de Regeering de maximumprijzen niet wegnemen, zoodat er bij een stijging van de markt steeds weer verdeeling zal moeten plaats vinden. De groothandel wil de vrije handel zonder een plafond van maximumprijzen, zoodat de visch aan alle prijzen verkocht zal kunnen worden.

Met de toezegging van verlaging van eenige soorten visch met 25 %, zal de handel weer eenigen tijd gebaat zijn, alhoewel de oplossing met zeer groote aanvoeren hiermede niet gevonden zal worden.

Slechts met een totale vrije markt is iets te bereiken, maar dit zal niet plots mogen gebeuren, doch een ruime overbruggingsperiode zal zeker voor alle partijen de gewenschte oplossing brengen.

De collectieve vischverzekering zal niet eeuwigdurend kunnen zijn en is op den langen duur ook ongezond, maar zij is ook alleen opgezet om de noodtoestand van het vischbedrijf zooveel mogelijk te overbruggen. Wie het bedrijf van nabij kent, zal weten dat zij nog steeds in een noodtoestand zitten, hoewel wij zeker nu kunnen zeggen dat wij den berg over zijn en tegen het najaar in staat zullen zijn, met goed gevolg, het individuele handelsapparaat op te nemen.

Als de Reederijen van gedachte mochten zijn dat wij verder zijn dan de toestand op heden is, zal zij dit zeker aan den lijve ondervinden.

Maar het zijn niet altijd de handelaars en de reederijen die naar hun beste weten kunnen handelen, wij

Gewapende Holle Baksteen
Welfsels «ISODAL»
Vloeren in Céramique en
Ciment - Faiënce tegels

Te bekomen bij:

M. Royaux-Claeys
55, Guido Gezellelaan, 55
Tel. 325.09 - BRUGGE

NEDERLAND

Uit Vlaardingen is een schip vertrokken voor zijn «voorjaarszoutreis». Het is speciaal ingericht om de verschillende fasen van het zouten aan boord uit te voeren. Netten werden meegenomen om onderweg ook wat lokaas te vangen.

Het mooie weer heeft overal een recorduitvaart van vischsloepen doen boeken. Ook te IJmuiden werd een hoeveelheid visch binnengebracht als nooit te voren. De aanvoer was zóó groot dat verscheidene loggers en één treiler niet gelost hebben, omdat de visch onmogelijk kon geplaatst worden.

VERBOD VISCH IN TE BLIKKEN

Gezien de groote schaarschte aan blik werd verboden vischconserven te vervaardigen die in blik worden ingepakt. Ontheffing van dit verbod kan bekomen worden, «doch, wordt in het „Voedselvoorzieningsblad» bijgevoegd, zal van die opeffing heel zuinig gebruik gemaakt worden». Eerst zal dienen door een speciale commissie vastgesteld te worden, indien de vischconserven aan alle gestelde eischen voldoen.

DE PALINGVANGST

Het palingseizoen is in aantocht. Iedereen kent hier den lekkeren gerookten paling die vóór den oorlog voor den werkmensch weliswaar duur was, maar desondanks altijd een fijne lekkernij geweest is.

De Hollanders, in dit opzicht gelukkiger dan wij, genieten er al een heel jaar van (in 1945 werd ongeveer 3 miljoen kgr. gevangen) en toekomend jaar zullen ze voor hen verkrijgbaar zijn zonder de fameuze bons.

De kuilvisscherij zal nu gaan beginnen. (Dit is een methode waarbij een zakvormig net tusschen twee vaartuigen gesleept wordt). En de visschers zitten nu uit te kijken naar de donkere nachten en liefst bij nieuwe maan. Onze «peurders» kunnen daar ook een woordje over meeprenen.

Alle bedrijven die met het palingseizoen eenigszins in betrekking staan maken koortsachtige voorbereidingen; vooral de rookerijen zijn er op uit dien kostelijken visch te verwerken om aan de Hollanders hun geliefkoosde lekkernij aan te bieden.

hebben nog altijd de geleide economie en die wordt geleid door onze Regeering.

Zeker zullen wij van dien kant nog wel eenig nieuws vernemen. Of dit niet het sterkst op den groothandel zal drukken, zou ons niet verbazen.

Weilicht zullen wij volgende week de resultaten weten van de tallooze conferenties die nu gehouden worden.

Belgische Zeelieden in den Oorlog

Nooit zal de man aan wal een voldoende besef hebben van den ontzaglijken strijd, welke door de Belgische Zeelieden, zoowel ter visscherij als ter koopvaardij, gedurende de oorlogsjaren gevoerd werd. Strijd welke gepaard ging met zware offers. Enkele heldenfeiten van de zeevisschers werden reeds door ons in herinnering gebracht. Wij waren nog zeer onvolledig. Thans bewegen wij ons op het terrein der koopvaardij. Wij blijven bij ons zeeloffers; koopvaarders en zeevisschers waren trouwens gedurende den oorlog vereenigd in den zelfden strijd voor het behoud der Natie. Niet zelden gebeurde het dat de zeelieden — hetzij visschers of koopvaarders — in den loop der oorlogsjaren van bedrijfstak veranderden, om naar gelang de omstandigheden in de zeevisscherij, koopvaardij of „Royal Navy” hun plicht te doen.

DE LAATSTE REIS VAN DE "GANDIA"

(Vervolg)

De eerste smarten

's Anderendaags was de boot nr. 2 met Commandant Potié en den tweeden officier Lardinois uit het zicht. Een laatste maal keert de eerste officier Hubert terug naar de plaats waar de „Gandia” getorpedeerd werd. Hij wil er zich nogmaals van overtuigen, dat niemand meer ronddoelt op de oppervlakte der zee. Hij vindt de boot nr. 3 terug; zij is bijna volgelopen en erg beschadigd. Met veel moeite wordt de voorraad, die zich aan boord bevindt, overgeladen. Men heeft nu provisie aan boord voor dertig manschappen gedurende twaalf dagen.

Aan boord van de boot nr. 4 is men optimist. Men koestert immers de hoop dat, vóór het verstrijken van twaalf dagen, men aan boord van een schip zal kunnen genomen worden. De omtrek wordt immers doorkruisd door vaartuigen die in convooi varende.

Het eerste lijden tast echter het moraal aan, zelfs van de sterksten. De koude richt de eerste verwoestingen aan. Hebt U wel een juist besef van den physischen toestand van deze acht-en-twintig schipbreukelingen, steeds heen en weer geslingerd in hun notenschelp? Voortdurend slaat het water over de boot. De zee is onstuimig; men moet met sneeuw- en hagelvlagen afrekenen. Niettegenstaande alles zijn er enkelen die slapen. Het zeil wordt geheschen; de wind blaast in de goede richting. De matroos Michiels staat op den uitkijk. Tot aan het einde zal deze moedige matroos den horizon onderzoeken. Aan boord zijn er twee Kanadeezen, vier Engelsen, een Fransman; al de anderen zijn Belgen. Zij spreken nauwelijks: de koude verstijft de ledematen en den geest. Soms blikken zij rond op zee. De oogen zijn meest gesloten of staren op het aangezicht van hun chef. Zij trachten zijn gedachten en gevoelens te raden. De bevelhebber ziet er vastberaden uit...

Men heeft een nauwkeurige inventaris gemaakt van de levensmiddelen; een rantsoeneringstabel werd opgesteld. Zoetwater is, helaas! niet in voldoende hoeveelheid voorhanden. Het dagelijksch rantsoen wordt op den inhoud van een wijnglas per man vastgesteld. Het voedsel is insgelijks nauwelijks toereikend: enkele scheepsbeschuiten, wat pemmikan, pastillen van gecondenseerde melk. Men kan den honger beter verdragen dan de dorst. In elk geval is hij dragelijker dan de bittere koude, het stremend ijskoud water dat voortdurend op de schipbreukelingen neerstort.

Den 24en, na twee dagen vaart in den namiddag, meldt Michiels dat hij een zeil opmerkt; het is de boot van Commandant Potié die nadert. Eens te meer beslist men in verbinding te blijven. Den volgende nacht worden de twee reddingsbooten door een nieuwen storm gescheiden. De manschappen hebben malkander nooit meer teruggezien.

Vier-en-twintig dooden in zes-en-twintig dagen

Den vijftien dag begonnen enkele manschappen geweldig af te zien: zij hebben een voet, een hand of een ander ledemaat bevrozen. Anderen, buitengewoon gevoelig aan het zee-water, vertoonden brede open wonden. Zij krompen zich ineen van het lijden, wanneer het zoutwater in aanraking komt met de verzwoeren wonden. De wind verandert van richting; men vordert slechts langzaam. Het moreel slaat langzamerhand om. De koude knaagt aan het lichaam, dat beroofd is van overvloedige voeding, van beweging en elk gevoel van welbehagen.

Op 'n avond begint Wilson, een Engelsche stoker, te zingen. Men staart hem met verwondering aan. Hij raaskalt. Hij zingt den ganschen nacht door; zijn kameraden moeten hem belleten dat hij over boord springt. 's Anderendaags sterft hij. Op 29 Januari opende hij de tragische reeks. De manschappen staren malkander terneer-

TWEE GESCHENKEN IN EEN

voor 't lentefeest van

PASCHEN!

EEN EI

met een biljet

van de Koloniale Loterij...

en de miljoenen van de 5de Schijf

OP 3 MEI a.s.

geslagen aan. Zonder dralen geeft de eerste officier Hubert het bevel het stoffelijk overschot van den Brit aan de zee toe te vertrouwen. Aan dezen armen doode wordt door zijn makkers den laatsten groet gebracht... Velen hebben den indruk van een spoedig weerzien... Zij werden helaas! in hun verwachtingen niet bedrogen...

De toestand verslecht geweldig. Dagen en nachten volgen malkander op, zonder dat men een rookwolkje aan den horizon ontwaart. Bij sommigen maakt het fatalisme van de eerste dagen plaats voor haat tegenover den eersten officier; zij bestempelen hem als een dwaas. Zij grommen: de chef heeft ons voor den aap gehouden; wij zouden reeds lang in het zicht moeten zijn van New-Foundland. De eerste en vierde officier moeten gebruik maken van hun gezag. De eerste officier weigert verder nog te slapen.

Op 31 Januari sterft een andere stoker: het is de genaamde Issa, van Fransche nationaliteit. Op 4 Februari gaat de eerste Belg heen: de bakker Vermeulen. Denzelfden dag is het de beurt aan Richardson, den keukenjongen, van Britsche herkomst. Iedereen heeft reeds opgemerkt dat ongeveer vier en twintig uur voor hun dood, de ongelukkigen begonnen te zingen; hun gezegden waren onsamenvattend. Men bespiedt thans de makkers, wie het eerst zal beginnen te zingen. Men sterft van den dorst. Heimelijk drinkt de een of de andere, voor wie de toestand onhoudbaar is, een slok zeewater. De eerste officier maakt zich boos en huult dat het beter is onmiddellijk over boord te springen, dan zeewater te drinken. De bekoring is echter verschrikkelijk: zooveel water en dergelijken geweldigen dorst moeten uitstaan.

Vervolgens gebeurt er iets dat als een zegen beschouwd wordt: het sneeuwt. Men vangt de sneeuw zorgvuldig op in een emmer; het rantsoen zoetwater wordt plots aanzienlijk verhoogd. Te laat, helaas! De ongelukkigen zijn doodelijk getroffen. Hintiens raaskalt reeds sedert verscheidene dagen; hij biedt echter weerstand. Bleikerts sterft den 5 Februari. Denzelfden avond moeten nog drie lijken aan de zee toevertrouwd worden: dit van Jacobs, machinist; Denys, stoker en de Engelsche matroos Keney.

Dit is nog niet voldoende. De eene na de andere moet aan de golven toevertrouwd worden. Om het stoffelijk overschot van de ongelukkigen over boord te kunnen werpen, moeten de overblijvenden al hun krachten verzamelen. Den 6 Februari sterven: Lawson, Brit; de Belgische kanonnier Provost; de machinist Vansandvliet, van Vlaamsche afkomst; de Britsche kajuitjongen Mickey. Den volgende dag is het de beurt van den stoker Buys. Den 8 Februari worden drie lijken over boord geworpen: Hintiens, ten slotte verlost, en de twee gebroeders David, stokers. Drie dagen gaan voorbij zonder sterfgeval. Den 11 Februari is het de beurt aan de stokers Conan en Dwyer. Den 12, verdween de kanonnier Ceuppens; den 13, de matroos Clerbaut. Den 14, sterft de matroos Vandeveld, Belgisch kampioen in het gewichtheffen, na een vreeselijken doodstrijd. Den 17, sterven drie andere matrozen bijna op hetzelfde oogenblik: Vandeneijnde, Vercauteren en Paris...

Vier-en-twintig manschappen zijn gestorven in deze boot, tusschen 22 Januari en 17 Februari 1942. Er zijn nog slechts vier overlevenden: de eerste officier Hubert, die nauwelijks in staat is het roer te houden; de vierde officier Swartvaegher; de bootsman Wanders en de matroos Michiels. Vier levenden, maar ook drie dooden; niemand had nog voldoende kracht om de laatste drie lijken over boord te werpen; zij liggen uitgestrekt van vóór in de boot...

Den zes-en-twintigsten dag van deze verschrikkelijke en akelige tocht, kwam ten slotte de redding voor de vier overlevenden.

(Wordt vervolgd).
Snuisteraar.